

Situationen var rystende. Deres invasion tog massivt til og fyldte alle medier, fortalte min mand, der ellers tog hensyn til min egen rystede situation og gjorde sig umage for at skærme mig mod nyhedsstrømmen. Alvoren og deres omsiggribende tilstedeværelse fornemmede jeg alligevel. Horderne voksede og spredte sig, de ynglede uhæmmet, og deres angreb blev stadig mere aggressive og truende. Folk i nabolaget var begyndt at forstærke deres indhegning. Flere havde sågar valgt at sætte metalmur omkring deres eksisterende hegn. En naturlig hæk af liguster eller thuja var en direkte invitation til at få overtrådt matriklens grænser og komplet ommøbleret sin have. Man kunne ikke engang vide sig sikker med et trådhegn eller murstensmure. Vores egen skrøbelige lave mur ud til gaden begyndte at bekymre mig. Fik de først forceret havens grænser, var man prisgivet. De stampede og trampede, gravede og endevendte alle bede og plæner. Når de jog videre på deres hærgende togt, var der ikke så meget som et græsstrå eller en blomst tilbage i folks haver. Og det var efterhånden ikke kun i Berlin.

Myndighederne rådede folk til endelig ikke at gribe ind, da det kunne få fatale konsekvenser. Alligevel havde der været episoder, hvor folk rasende havde forsøgt at genne bisserne på flugt. Det var, så vidt jeg forstod, aldrig endt godt. Selv folk med jagttegn, der lå på lur for at skræmme dem væk med skud, eller ligefrem dræbe dem, var ikke sluppet godt fra det. Horderne gik amok, når de følte sig truede. Rygter om massive døre, der blev stormet og splintredes, cirkulerede på nettet. Og prøvede man at flygte, var der en god chance for at blive trampet eller mast ihjel.

Tanken om et sådant angreb er blot et af de scenarier, min rystede hjerne bliver ved at kredse om. Når jeg skæver ud mellem skodderne i køkkenet, kan jeg se mursten ligge hulter til bulter i buske og på

det nedtrådte græs. Krukkerne med krydderurter og lavendel ligger væltede eller smadrede. Selv min rosenbusk har de guffet i sig med torne og blade. Der er ikke noget, der er for hårdt eller spidst for deres pansrede pandeskaller, eller deres appetit. Jeg sidder mest i sofaen og prøver at forholde mig så roligt som muligt for ikke at vække deres opmærksomhed, eller udfordre mit helbred, og mit liv.

Før min mand tog afsted med barnet, skridtede han rastløst rundt og spejdede ud i haven, ud på vejen, ind mod naboen, hvis ikke han sad og fulgte med på nettet eller hørte radio, skruet helt ned for min skyld. Myndighederne udsendte direktiver i en lind strøm om, hvordan folk skulle forholde sig. Eksempelvis måtte man ikke længere gå ud efter mørkets frembrud, hvilket selvfølgelig blev trodset af nogle dumdristige teenagere, der nægtede at lade sig indespærre om natten. De var frygtløst taget afsted med kæppe og råbende stemmer og aldrig vendt hjem igen. Så lukkede skolerne. Barnet måtte blive hjemme og skulle ligeledes skærmes mod de værste nyheder. Det var ikke nogen holdbar tilstand for et barn, sagde min mand. Selv kunne jeg ikke gøre så meget og skulle afholde mig fra at underholde og lege. Det var vigtigt, at jeg fik absolut ro, selvom det pinte mig at se barnet gå rundt med bange øjne. Det fór sammen, hver gang min mand kom farende og nervøst skævede ud gennem gardinsprækkerne.

Hver dag forlod min mand modvilligt huset og udsatte sig for farer for vores skyld. Der var bekymringer omkring, hvorvidt vandforsyningen med tiden ville blive besudlet af deres afføring og bakterier. Folk burde være forberedte og have dunke stående. Der blev også udsendt lister med nødrationer. Ud over vand skulle man sørge for at have dåser og færdigretter, mel, pasta, tørgær, ris. Ingen frysevarer eller ting til køl, medmindre man var i besiddelse af en nødgenerator. Ingen burde forlade sig på elektricitetsforsyningen, for ingen vidste, hvordan situationen ville udvikle sig. Listerne udløste en hektisk aktivitet. I supermarkederne løb folk rundt mellem hinanden med indkøbsvogne og stive blikke i en dirrende stemning af uro og nervøsitet. Folk skubbede og vrissede. Der opstod slagsmål over dåsemad, fortalte min

mand tydeligt chokeret, da han kom hjem fra sin egen madhamstring. Ud over myndighedernes lister over det mest nødvendige, havde han sørget for lagre af oliven, agurker, tørrede svampe og soltørrede tomater. Kælderen er stadig fyldt til randen med forråd. Der er mindst til et år, nu jeg er alene. Dengang var jeg glad for, at det ikke var mig, der skulle ud blandt horder af ophidsede mennesker med klirrende, hårde vogne. Tanken skræmte mig betydeligt mere end tanken om at møde et af svinene i skoven.

Tidligere, før ulykken og den skærpede situation, gik jeg dagligt tur oppe i skoven. Det er forbudt nu. Det ville være for risikabelt, formandede min mand, og fortalte lavmælt om skæbnesvangre konfrontationer, fordi folk ikke tog truslerne alvorligt. På det tidspunkt troede folk i indre by sig endnu fredede mod svinene. Så længe de holdt sig fra de grønne områder og var omgivet af bygninger, trafik og menneskemasser, troede de sig sikre mod hordernes hærgen. Sådan er det åbenbart ikke længere. Nu er også byrummet tømt for mennesker. Svinene er i overtal og strejfer overalt. Kun kampvogne med forsyninger og hjælp til værdigt trængende har lov at befinde sig i det offentlige rum. Alle andre skal holde sig inden døre.

De tog afsted, da det var lige op over. Der var tale om at sætte byen i karantæne og bygge en uigennemtrængelig fæstning om området. Vi blev nødt til at tænke på barnets sikkerhed, sagde min mand, det var både uansvarligt og farligt for et barn at blive her i byen. Nede sydpå i bjergene var der tynd luft og sne og dermed dårlige betingelser for svinene. De klodsede dyr var ikke i stand til at bevæge sig rundt på klippehylder og stejle skråninger som bjerggeder. En kollega var allerede flygtet til sin ferielejlighed i Schweiz, der var god plads til dem også. Det måtte være hende, han førte så mange lavmælte telefonsamtaler med.

Jeg skulle selvsagt ikke med. Det er bedst for mig at blive her og forholde mig roligt med min rystede hjerne.

Det kan tage år, før det bliver godt igen, har de sagt. Nogle har gener resten af livet, specielt dem der ignorerer påbuddet om at forholde sig i absolut ro og ikke udsætte sig for unødige bevægelser og stress. Jeg syntes ellers, jeg havde fået det bedre efter i ugevis kun at have ligget, siddet eller gået forsigtigt rundt i huset. Jeg nævnte over for min mand, at frisk luft bestemt ville være godt for mig. Jeg kunne gå en stille tur udenfor i roligt tempo. Det kunne slet ikke komme på tale, mente han og rystede så kraftigt på hovedet, at jeg fik kvalme. Var jeg ikke selv interesseret i at blive rask? spurgte han. Joooh, tøvede jeg, Jeg havde ikke ligefrem tænkt mig at jogge. Bare lidt frisk luft. Jeg foreslog, at jeg kunne nøjes med at gå rundt om blokken i stedet for op i skoven, bare lidt ud blandt fortove og huse. Han holdt vejret og så op i loftet på den måde, han altid gør, inden han skal sige sin trumf eller bliver rasende. I stedet pustede han langsomt ud og forklarede tøvende, at svinene havde overtaget verden udenfor. Hele verden. Ingen kunne føle sig sikker længere, specielt ikke os her tæt på Grunewald. Han havde ikke ville forurolige mig, sagde han, der var ingen grund til, at jeg skulle udsættes for bekymringer og stress i min situation. Så var det, han minutiøst skildrede alle hændelserne, de forfærdelige overfald, folk der blev nedtrampet eller slået til lirekassemand. Jeg kom til at trække på smilebåndet over udtrykket. Lirekassemand. Han så alvorligt og tavst på mig, rystede atter på hovedet, så jeg måtte slå øjnene ned. Det var faktisk ikke sjovt, sagde han, han havde gjort hvad han kunne for at skærme mig, men nu var der ingen vej udenom. Han blev nødt til at fortælle, hvordan det stod til.

Den morgen det blev offentliggjort at grænserne ville blive lukket for tog- og flytrafik, pakkede min mand i al hast det nødvendige i bilen og kørte væk. Jeg knugede barnet og havde svært ved at give slip. Da det sad forgræmmet med ansigtet og hænderne mod bilruden, stod jeg i vinduet halvt vinkende med en trykken for brystet. Min mand var forfærdelig ked af at efterlade mig her alene, men det ville være en alt for strabadserende tur for mig. Op ad lange snoede hårnålesving i bjergene, sagde han, mens han vuggede og tegnede slangende veje og skarpe sving i luften. Jeg måtte se ned og undertrykke en kvalme.

Nej, det ville være direkte sundhedsskadeligt for mig og mit hoved, sagde han nikkende. Desuden havde han sørget for, at jeg ikke manglede noget her. Hvis bare jeg overholdt de forholdsregler, vi havde gennemgået igen og igen. Nedefælde dem på papir kunne han dårligt, jeg skal stadig hverken læse eller sidde ved computeren, så vi gennemgik sikkerhedsforanstaltningerne som en lektie, der skal læres udenad. Hver dag fremsiger jeg listen for mig selv:

Ikke trække gardiner og skodder fra.

Ikke åbne døre og vinduer.

Ikke gå udenfor.

Ikke tænde for computer eller fjernsyn.

Ingen hektiske bevægelser.

Ingen unødvendig brug af lys.

Det var godt, de slap ud i tide. Os der er blevet tilbage i byen er igen blevet en isoleret ø. Ingen kan slippe ud, ingen kan slippe ind. Rundt om storbyen er skov, marker, søer og hede. De bedste forudsætninger for svinene til at holde os skakmat. De er både fantastiske svømmere og løbere. De lever fyrsteligt af, hvad de finder i naturen, og så af folks overfyldte, ildelugtende skraldespande. Det er flere måneder siden, renovationen ophørte, for både larmende biler og hurtige bevægelser provokerer dem, og hverken renovationsarbejdere, bude eller læger, for den sags skyld, bør udsætte sig selv for angreb. Man bør også barrikadere dørene, for det tilfældes skyld, at de skulle få lyst til at trænge ind.

Jeg ved ikke, hvad jeg skal barrikadere med. Foreløbigt har jeg skubbet det tunge spisebord hen foran hoveddøren. Hvis hårdt kommer mod hårdt, holder det nok alligevel ikke, men jeg ved ikke, hvad jeg ellers skal gøre. Glasdøren ud mod haven er det svageste punkt, så jeg holder gardinerne hermetisk lukkede. Jeg håber, termoruderne er kraftige nok til at modstå. Flere fugle har i årenes løb knækket nakken på en kollision, indtil jeg klistrede sorte fugleskygger på glasset. Jeg har begravet fuglene i haven med dårlig samvittighed og gråd i halsen. Deres halvopløste fjerkræskroppe er velsagtens allerede pløjet op af jorden og fortæret af svinene derude. Tonstunge svin er en anden

vægtklasse end sangfugle, og hvis de kan smadre mure og hegn, må glasdøre være en barneleg. Jeg bør virkelig ikke provokere nogen interesse for indtrængen, så jeg sidder i mørke om aftenen. Ikke så meget som et stearinlys tør jeg tænde, selvom dunkelheden skaber en uhyggelig stemning.

Om dagen sniger jeg mig næsten lydløst rundt bag gardinerne for ikke at udfordre deres vrede. Alligevel kan jeg ikke lade være med en gang imellem at linde på gardinet og se på de grå skygger, der lusker rundt der, hvor vi plejede at have græsplæne. Det ligner grå bølger af bevægelse, og hvis jeg sidder helt stille, trænger gryntende lyde ind gennem væggene. Jeg kan efterhånden dårligt huske, hvordan haven plejede at se ud, nu jorden emmer af dis fra deres varme kroppe.

Jeg kan heller ikke rigtig huske, hvordan det skete, det med hjernerystelsen. Min mand har genfortalt forløbet så ofte, at det er blevet til min egen erindring om hændelsen. Der var et fald bagover, ind i hjørnet af reolen. Der var en krukke af tung keramik på en hylde, der væltede og ramte mit hoved. Det forklarer bulen og den dybe flænge i baghovedet. Jeg mistede bevidstheden og husker kun et glimt af min mands blege og svedige ansigt, da jeg endelig slog øjnene op. Han stod bøjet over mig, hyperventilerende og med hvid rædsel malet i øjnene. Er du okay? spurgte han og forsøgte at få mig op at stå. I grunden noget underligt noget at spørge folk om, når de vågner til bevidsthed med et blødende sår i hovedet, omgivet af potteskår. Jeg følte mig ligesom fordrunken og kunne ikke komme på benene. Jeg havde kvalme og skulle kaste op. Han styrtede ud efter en spand og satte sig anspændt over for mig. Jeg ved ikke, hvor lang tid der gik, før han fik mig bugseret ind i bilen og kørt til skadestuen. Jeg svømmede ind og ud af bevidsthed og kan kun fremkalde tågede billeder. Det er normalt, når man har fået hjernerystelse, sagde han bagefter, tidsfornemmelsen ryger, man kan ikke stole på sine erindringer i sådan en sammenhæng.

På skadestuen skulle jeg syes. De ville helst beholde mig natten over til observation. Jeg skulle også vækkes regelmæssigt, og så var der det med absolut ro. Min mand mente nu nok, at han ville kunne give mig ro derhjemme. På en måde havde jeg lyst til at blive lige dér blandt

alt det hvidklædte personale og bare sove uforstyrret. På den anden side kunne jeg fornemme, at min mand var gået helt op i limningen over det skete, og at det nok ville være bedre, om jeg tog med hjem. Han var nervøs på skadestuen. Han blev ved med at bedyre, at det var typisk for mig over for læger og sygeplejersker. At jeg havde det med at være en smule klodset. Jeg kan huske, at det overraskede mig. Jeg er ikke klodset.

Siden har jeg altså skulle forholde mig roligt. Ingen hurtige bevægelser; ingen sport eller fysiske aktiviteter. Jeg skal ikke følge med i nyhederne, og avis kan jeg heller ikke læse.

Her er helt stille. Jeg tør ikke sætte musik på af angst for at pirre deres interesse eller irritation. Der er køleskabet, der brummer. Lyden er svær at adskille fra svinenes grynten udenfor. Der er knagende lyde, enten fra huset, der giver sig i sin konstruktion, eller fra svinene, der ligeledes giver sig hen til hinandens kroppe på plænen. Somme tider lyder det som om, der er trin i huset, selvom jeg ved, jeg er alene. Det må være svinene, der støder ind i ydervæggene og tramper på den anden side af muren mellem os. Mine ører har svært ved at vurdere, hvad der er inde, og hvad der er ude. Jeg kan også pludselig føle en trækvind, som var en dør åben. Tanken om, at de alligevel har forceret sig vej ind gør mig stiv af skræk. Det kan selvfølgelig også komme fra brevsprækken. En strøm af reklamer og rudekuverter er flydt ind gennem hoveddøren og har kortvarigt åbnet for kulden. Eller også er det gamle reklamer, jeg ikke får fjernet. Jeg synes bare, de hober sig op, uden at jeg af den grund får gjort noget ved dem.

Om aftenen hører jeg regelmæssige bank på glasdøren. Jeg kryber sammen med et tæppe om mig i sofaens inderste hjørne og tænker, at jeg burde være bevæbnet. På tæer og strømpefødder tripper jeg ud i køkkenet for at lede efter noget brugbart til at forsvare mig med. Der er kagerullen, men den er nok ikke meget bevendt over for et 100 kilo tungt svin med en pandeskald så tyk som stål. Jeg åbner skuffen med knivene. Alle uslebne. Selv det største og mest frygtindgydende eksemplar er sløvt og stumt.

Værktøjskassen i kælderen!

Jeg lister ned ad trappen og forbi dåser og vanddunke. Her står sirlige rækker med toiletpapir, risotto-ris, pasta, juice, kaffe, glas med kapers og oliven, dåser, dåser, dåser med ravioli og ærter, skinker og cocktailpølser. Jeg finder værktøjskassen og roder rundt i tænger, skrue-trækkere og papegøjenæb, indtil mit blik falder på forhammeren, der står med skaftet i vejret på gulvet ved siden af. En forhammer! Hvad har vi nogensinde skulle bruge en forhammer til? Havde vi alligevel aftalt at banke muren ned og få sat tykke metalplader rundt om huset? Jeg kan ikke huske det, men kan se på hovedet at den har været brugt. Det kunne være farve fra murstenene, der sidder på hovedet. Man kan slå folk for panden med sådan en forhammer. Jeg tænker på Mjølner og Thor. Et våben der som en boomerang kan kastes mod fjenden og altid kommer tilbage. Jeg smiler, det er lang tid siden. Den burde være brugbar over for de tykhudede svin. Hammeren skal med op. Jeg kan kun lige løfte den, men jeg er endelig bevæbnet.

I stedet for at gemme mig i hjørnet, sætter jeg mig på gulvet ved skydedøren og forsøger at lytte gennem gardin og glas. Der er en lyd, der kunne minde om en motorsav i nærheden. Jeg vil ikke begynde at tænke på, hvad det kan være. Jeg har slet ikke fantasi til at forestille mig, hvad det kan betyde. Der er også regelmæssige lyde fra propeller. Det må være militærhelikoptere, der patruljerer fra luften. Jeg ved ikke, om det er en betryggende eller gruopvækkende tanke. Mellem støjen fra maskiner hører jeg en svag brummen og grynten fra dyrene i haven. Somme tider synes jeg, der lyder en piben og stønnen. Det gør mig urolig. Hvad laver de derude? Den pibende lyd synes at komme direkte fra den anden side af glasset. Jeg vover at linde lidt på gardinet og får et chok. Et ansigt med dybtliggende sorte øjne stirrer tilbage på mig. Jeg trækker mig tilbage i et ryk og flår gardinet for igen.

Med ryggen mod stoffet og armene om benene sidder jeg og krøller mig sammen med hjertet i halsen. Jeg har lyst til at græde. Nu er det altså så vidt, der er vitterligt kun en glasrude mellem mig og bæsterne. Lige på den anden side sidder én af dem og varmer sig op ad min ryg, ligesom jeg på en måde varmer mig op ad dens børster. Jeg rykker forsigtigt lidt væk. Så kan jeg alligevel ikke lade være med at linde på stoffet og se ud igen.

Ingenting. Jeg trykker ansigtet mod glasset for bedre at kunne se. Kroppene damper nede i haven. Igen får jeg et chok. En af dem er på vej herop, lokket mod terrassen af mine bevægelser. Jeg tør ikke røre mig. Jeg tør ikke lade gardinet glide for igen. Jeg vil ikke gøre den nervøs eller ligefrem aggressiv, så vi stivner begge, låst fast i hinandens blik. Hun sætter sig foran mig, for det må være en hun. Jeg kan se hendes næsten blottede bug, som hun sidder der på skrå. Strittende brystvorter flankerer hele undersiden som huller i et kalaha spil. Hun må enten have unger et sted eller være gravid, det er ikke til at se på den kolossale krop. Jeg spejder ud i haven efter små stribede vildsvineunger, men det er for mørkt til at se noget. Hun rejser sig og trykker kort det mægtige snudeskaft mod ruden, så lunter hun øffende ned i haven og presser sig ned mellem de andre. Langsomt lader jeg gardinet glide for og trækker mig tilbage i mine egne puder.

Om natten drømmer jeg om hendes unger. De skubber til mig med deres stadig bløde snuder og vil diges.

Fra nu af holder jeg øje med hende. Hun kommer og går fra terrassen og sidder gerne og grynter op ad skydedørens glas. Måske fryser hun, måske planlægger hun et angreb. Jeg bevæger mig fra sofaen til gulvet bag gardinet i et roligt tempo. Somme tider er der helt stille på den anden side, somme tider er der voldsomme lyde af prust, brummen, snerren eller piben. Måske er det de små. Jeg er bekymret for, om de er i sikkerhed blandt alle de tunge kroppe? Somme tider lyder det som om de slås derude. Så sidder jeg helt stiv og lytter til lydene aftager. Her er virkelig meget stille. Jeg tør stadig ikke tænde for musik eller lys, og slet ikke for radioen. Jeg kan kun håbe, jeg er i sikkerhed herinde. Så længe hun vogter på den anden side af glasset, tror jeg på en måde ikke, der kan ske mig noget slemt.

Jeg ligger i sofaen og døser, mens jeg åndsfraværende er opmærksom på støj udenfor. Lyden af helikoptere er blevet hyppigere, også af noget der kunne være lastbiler nede fra hovedvejen. En dag forekommer det mig, at s-toget rumler i det fjerne, men det må være indbildning. Lydbilleder fra tidligere sidder sikkert stadig i mig og udfylder auto-

matisk tomheden. Der er puslen ude på terrassen, jeg svæver ind og ud mellem døsen og opvågnen. Nu lyder det som skridt derude og så en banken på dørens glas. HALLOOO, er der nogen hjemme? Jeg sætter mig alt for hurtigt op og glemmer helt at tænke på hovedet. Der er ikke sket noget. Jeg er ikke blevet svimmel. Mit hjerte sidder til gengæld i halsen, og jeg tør dårligt trække vejret.

Det er naboen. En ældre dame, der bor alene. Sådan én nogle af os naboer burde have sørget for i denne situation. Måske er de brudt ind hos hende. Måske søger hun hjælp? Hun siger mit navn flere gange forment som et spørgsmål. Er du derinde? Spørger hun. Jeg svarer ikke. Hvis jeg svarede hende, blev jeg nødt til at trække fra og lukke op. Lukke hende ind til mig i sikkerhed. Men hvis jeg først lukker op, er det ikke til at vide, hvad der sker.

Det pusler derude. Jeg skæver til forhammeren, der står på gulvet og lader mig glide ned ad sofaen, ned på gulvet. Ikke at der er nogen skygger, der kan afsløre mig. Jeg griber om den tunge forhammer og krabber mig frem mod døren. Knoerne er hvide af at klamre om våbnet. Hun kan ikke åbne døren udefra, men hvis nu svinene går amok over den fremmedes indtrængen i vores revir og stormer imod både nabo og rude. At hun tør! Der bliver stille et øjeblik. Ikke en lyd er at høre. Ikke så meget som en hvislen i blade eller træer. Jeg lukker øjnene og ser det for mig: hvordan jeg senere vil linde på gardinet og se ud. Hvordan svinene vil være gået til angreb fra alle sider. Hun vil ikke have en chance, de vil flå hende levende, og bagefter vil jeg blive konfronteret med hendes blodige rester på terrassen.

Jeg skal tænke på en episode fra Zoologisk have for flere år tilbage, da barnet var ganske lille. Vi var taget ind til Zoo for at se isbjørnungen. Ikke at vi kunne se noget, der var for mange mennesker, der stod i klumper foran isbjørnegrotten og glandede. Jeg tænkte på, hvad der ville ske, hvis gitteret ikke kunne holde til presset fra alle disse uhæmmede mennesker. At barrieren mellem isbjørne og mennesker ville forsvinde. Jeg skulle tænke på dokumentarfilm, jeg havde set fra den canadiske ødemark, hvor sagesløse vandrere blev overfaldet og flået af bjørne, fordi de havde noget spiseligt i rygsækken.

Senere stod vi foran tigerburet. De var lige blevet fodret, og jeg gik i stå lige der foran glasset med barnet i hånden. Tigrene satte tænderne i store låben og lunser af blodigt kød. Barnet trak i mig og ville væk fra synet. Kom nu mor, sagde det. Men jeg kunne ikke løsrive mig. Jeg stod som i trance og så på, hvordan tigrene hev og flåede i det trevlede kød. Så vidt jeg husker, løftede én af dem blikket og så direkte på mig. Der var mord i det blik.

Om natten efter besøget var barnet vågnet skrigende og havde ikke været til at trøste. Det havde kastet sig rundt og skiftevis klamret sig til mig og skubbet mig væk. De natlige mareridt og skrigeture havde varet flere uger, før de ebbede ud. Det var det samme mønster efter mit uheldige fald. Barnet havde stået i baggrunden og set til, da jeg kom til bevidsthed. I ugerne efter var det ofte vågnet med angstfulde skrig. Det var skrig, der kørte som et ekko i mit hoved og hang sammen med stuen, reolen, de tykke brune keramikskår omkring mig. Jeg skulle tænke på tigerens blik dengang i Zoo, selvom mine erindringer fra den episode måske også er rystede.

Så er der trin væk fra terrassen. Der er vist ikke sket noget. Jeg læner mig udmattet tilbage og puster ud.

Om aftenen sætter jeg mig igen på gulvet foran gardinet. Jeg kan mærke hende på den anden side. Vi er så tæt på hinanden, kun med glasset imellem. Et pludseligt ryk får ruden til at ryste og mig til at fare sammen. Uden at tænke mig om, river jeg gardinet fra for at se, hvad der sker. Der står hun, omgivet af de søde små sribede unger. Hun er gået et par skridt tilbage og ser direkte på mig med de sorte øjne. Er det en bøn om hjælp? Hun går yderligere et par skridt tilbage. De bizart tynde ben under den store krop tripper. Klovene klikker mod terrassens fliser. Hun står og luder lidt for at tage tilløb og atter banke sit tykpandede hoved mod glasset. Ungerne piber. Hun vil ind til mig. Ind i varmen med ungerne. Jeg overvældes af angst. Hvis nu ruden er for tyk; hvis panden med dens bløde bruske splintrer? Hun kunne såres dødeligt, og hvad så med ungerne?

Jeg handler. Løfter den tunge forhammer over hovedet og lader den falde tungt mod glasset med begge hænder. Jeg brøler. Hamme-

ren glider ud af hænderne på mig, glasskår falder ned mellem os; en kølig luft træder ind i stuen. Jeg har rifter og blod på armen, men det er ligegyldigt, for soen er uskadt. Hun vader ind over karm og glasskår som det naturligste i verden og stiller sig prustende bag mig. Jeg snapper efter den friske luft og træder udenfor. En smerte skærer ind i fodsålen og får mig til at snuble – hun er allerede udenfor. Nu er det mig, der ligger på terrassen. Hun har sat sig i hullet og spærrer vejen ind. Derede i haven ligger de gryntende og dampende grå kroppe, der er brudt ind over min mur og har slået sig ned i mine bede og på min græsplæne. På rystende ben og arme kravler jeg ned og lægger mig iblandt dem. Deres hårde og stikkende huder rykker og giver plads, så jeg kan forsvinde ned blandt deres kød. Varmen fra deres snøftende kroppe skyller ind over mig.

Fortællingen stammer fra Kira Dreyer Messells bog *Væsner*, 2025.